

BANJO-ORKEST MENEN

destijds

jadis / damals / yore

www.banjo-orkest.be

Hoe oud waren we destijds? Of hoe jong? Veertien jaar? Achttien misschien. Of iets daar tussenin. En we liepen school in het Sint-Aloysiuscollege te Menen. We schrijven: de jaren 1950 tot 1970.

Enthousiast gingen we in op de suggestie van priester-leraar Alfons Bouckaert om deel uit te maken van zijn 'Banjo-Orkest van Vlaamse Studenten'. Of we nog banjo moesten leren spelen, of als we al een ander instrument tokkelden of bliezen: het maakte niets uit.

De liedjes en hun eigen arrangementen van de autodidactische dirigent begeisterten ons zodanig, dat we maar al te graag vrije tijd voor het repeteren opofferden om bij het orkest te kunnen komen. Optredens, buitenlandse reizen en concerten, plaatjes opnemen... welke knaap van die leeftijd droomde daar niet van?

Door zijn heel eigen geluid en jeugdig-aanstekelijke schwung oogstte het orkest veel bijval in binnen- en buitenland. Op vraag van de toehoorders kwamen er singles, zes in totaal. Het aantal optredens nam gestaag toe. Tot de stichter in 1970 parochieherder benoemd werd in Knokke. De zo typische klank van het Banjo-Orkest was onlosmakelijk verbonden met de creativiteit en de persoon van Alfons Bouckaert, zodat niemand dit prachtig project kon verder zetten.

Voor de meer dan 180 leden die ooit meespeelden is het Banjo-Orkest een vormende en schitterende ervaring geweest. Het kleurde de grijze dagen tussen de dikwijls even grijze muren. En het bezorgde het college een faam in Vlaanderen en daar buiten.

Nostalgie dreef de muzikanten tot het heropnemen van de muzikale activiteit van het orkest voor sporadische maar hartverwarmende reünies. Maar sommigen wilden méér.

Zo werd er ter gelegenheid van het 175-jarig bestaan van het college in 2007 een geslaagd wederoptreden in mekaar gebokst. En toen verrees de sfinx uit zijn as. We – ik mag nu terug ‘we’ schrijven – gingen weer duchtig aan het repeteren, partituren zoeken, uitzoeken wat er in de loop der jaren gewijzigd of verdwenen was... En we probeerden de naam ‘Banjo-Orkest’ weer enige bekendheid te geven.

We zijn anno 2016 tevreden musici. En ‘vrolijke musici’... Het repeteren – vandaag de dag onder de deskundige leiding van oud-banjo-speler Jacques Lecluyze –, het samen optreden met een vriendschappelijke bende, dikwijls in aanwezigheid van de stichter-dirigent en meestal ook van een trouwe groep ‘beschermleden’, opnieuw deugd-doende en succesvolle concertreizen beleven,... meer moet dat voor ons niet zijn.

Het zal jou, luisteraar, dan ook niet verwonderen dat we toch even nostalgisch willen terugblikken naar wat het Banjo-Orkest destijds was. En hoè het was. De singles, de ‘Schallplatten’. Ze werden vanuit hun vinylgroeven vakkundig gedigitaliseerd. Alle nummers die op deze CD staan voeren we nu ook weer of nog uit. Maar... het is anders. Oordeel zelf. We wensen jou alvast veel luistergenot. En ‘we’, dat is het ‘Banjo-Orkest uit Menen’ 2016.

'La stupenda sintesi di colore, sol e ritmo!' Dat is Italië: kleur, zon en ritme. Levensritme. Dat was het zeker, voor zowel de toeschouwers als de muzikanten, toen het orkest, daar in 1963 onder andere in het bergdorp Merano optrad. Onze dirigent schreef als afscheid: **Ciao o bel Paese**. En in Aumale, 'la porte de Normandie' beleefde het orkest een onvergetelijk enthousiast moment met een afscheidslied, dat ook vertaald werd voor een rondreis in Zuid-Duitsland en Oostenrijk: '**Départ d'Aumale – Abschiedsstunde**'.

Alfons Bouckaert begreep dat zijn leerlingen, net als volwassenen, zoekende mensen waren. '**Pelgrim**' verklankt het diepste leven dat rusteloos brandt onder de roerloze onverschilligheid tegenover de dagelijkse dingen. '**Aperitif**' is wat de titel zegt: sprankelend, pittig, blijheid scheppend en goesting opwekkend naar meer.

Met '**Lechtal**' werd in 1965 een lied op plaat gezet dat meer dan 50 jaar later door autochtonen van het gelijknamige glanzende dal in Oostenrijk nog moeiteloos meegezongen wordt. Heerlijk om dat in die 'dalenverte' mee te maken! En dat kon onze dirigent: eenvoudige ontroerende melodieën schrijven en ze op een originele manier arrangeren voor het hele orkest. Een bewijs daarvan is de B-zijde van deze derde single: '**Fata Morgana**'.

Dat niet alle plaatopnames bedoeld waren om het orkest te 'verkopen' op concertreis, bewijst ook het in 1967 opgenomen '**Epistola**'. De wat rebelse dichter Ovidius die leefde rond het jaar 0, moet ooit iets teveel over of tegen keizer Augustus geschreven hebben, waardoor hij verbannen werd naar Tomis bij de Zwarte Zee. Al zijn vrienden hebben hem daar vergeten, behalve die ene. Dat kunnen we opmaken uit zijn 'Epistolae ex Ponto', 'Brieven van aan de Zwarte Zee'.

De B-zijde '**Aquarel**' klinkt dan weer stukken vrolijker: de banjo's werpen hun noten uit en het orgel vangt ze op. Blij komt halverwege de sax meezingen en blaast al gauw zijn eigen melodie.

Leraar en priester was Alfons Bouckaert: een religieus product kon niet uitblijven. Het werd een soort 'kerstsingle', genaamd naar het gedicht van Huub Oosterhuis: '**Een mens om mee te leven**' en aanvankelijk op muziek gezet voor een beperkte bezetting. Eind de jaren 1960 droeg de B-zijde, '**Gij badt op eenen berg**' op tekst van Guido Gezelle, meer hitpotentieel en nu wordt ze dan ook gemakkelijker herkend.

En toen kwam de laatste plaat, in voorbereiding op onze laatste buitenlandse reis naar '**Valais – Wallis**'. Dat het onze laatste studio-opname zou worden, wisten we op het ogenblik van die reis nog niet. En zo werd '**Herfstimpresie**' de fonografische zwanenzang van het Banjo-Orkest van Vlaamse Studenten. Terugkijkend naar die heerlijke tijden zeiden en zeggen we aan onze dirigent van destijds wat op de A-kant klinkt: "Muss Ich dir beim Abschied sagen: vielen Dank für diese Tage'!

Compilatie van de zes plaatjes uit
1963, 1964, 1965, 1967, 1968 en 1969.

BOJ-50307

